

Kolkend stadion voor frontman Freddie

JACQUES J. D'ANCONA

Kom maar door met Queen. Ouwe koeien? Het opwindende repertoire uit de jaren tachtig is song na song actueel. Dus geniet de formidabele frontman Freddie Mercury op zijn wolk van zijn ereplaats in de geschiedenis van de popmuziek. Extravagant, schokkend en tegelijk fascinerend... Hij was vocalist, tekstdichter, componist en performer, maar inhoudelijk ook interessant, omdat hij als kunstenaar zijn werk vol stopte met zijn kijk op de wereld en zijn poging verroeste ketens te verbreken. Maar ja. Twee jaar geleden kwam er een theaterproductie voorbij waar vrijwel alles mis mee was. Een bedrijfsongeval. Kan gebeuren. Zelfs als je het schijnbaar onverwoestbare fenomeen Queen doet.

En dan denk je: wat bezielt ze om zo'n show opnieuw op pad te sturen. *Queen – I want to break free* is gereviseerd en terug in een ingrijpend, nieuw, onherkenbaar concept. Met als miraculeus effect dat *Queen – the Music* een sterke avond muzikaal theater ontlokt waarin alle componenten programmatisch prima zijn vervlochten. Het is geen documentaire, maar een verzameling nummers die inzicht bieden in de dynamiek en de passie die het origineel kenmerken. Natuurlijk zitten de wereldhits erin, de liederen die van Liverpool (*We are the champions*) tot Rio de Janeiro worden meegebruld. Daar kun je niet onderuit. Dat is ook niet nodig, zolang je verre blijft van laffe imitaties. De kracht van deze show is dat er eigenheid en beleid aan kleeft. Dit geldt zeker voor de hoofdrol van Timothy Drake, die zijn koddige pakje en malle pruik op Marktplaats heeft gezet en serieus in het repertoire is gaan zitten met een krachtige reeks vertolkingen. De flacon zwarte haarverf kan weg. Hij hoeft immers niet op Freddie Mercury te lijken.

Tegen de achtergrond van een functionele videowall gooit een ensemble van tien m/v zich erin. Doordacht geregisseerd in de constructie van de hoogtepunten, in afwisseling met beschouwende nummers. Uiteraard voorzien van solide bochten in de plek van de songs. Een niet weg te denken facet schuilt in de band. In een bezetting van vijf vallen vooral toetsenist Jeffrey Revet en stergitarist Jouke Westerhof op. Typerend voor de kwaliteit is dat de intieme ballads in vocaal treffende harmonieën verstild hun bestemming bereiken. Als gast levert John Vooijs (voor het laatst in Nederland waargenomen in *Mamma Mia* , tien jaar terug) een bijzondere bijdrage. Michelle Splietelhof is de leading lady van de club. De zaal reageerde als een kolkend stadion.
